

UOHSX00BID1D

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0289/2018/VZ-27062/2018/531/Est

Brno: 17. září 2018

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o přestupku zahájeném dne 25. 7. 2018 z moci úřední, ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) citovaného zákona obviněným:

- Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha,

při zadávání části 2 „Dodávky automobilů s pohonem 4x4“ veřejné zakázky „Rámcová dohoda na dodávky osobních automobilů v policejním i běžném provedení a dodávky vybavení servisních pracovišť pro automobily rezortu Ministerstva vnitra pro období let 2018 až 2021“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 4. 7. 2017 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 7. 7. 2017 pod ev. č. Z2017-018033, ve znění oprav uveřejněných dne 31. 7. 2017, dne 18. 9. 2017 a dne 2. 10. 2017, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 7. 2017 pod ev. č. 2017/S 128-260376, ve znění oprav uveřejněných dne 2. 8. 2017 pod ev. č. 2017/S 146-301785, dne 20. 9. 2017 pod ev. č. 2017/S 180-368554 a dne 30. 9. 2017 pod ev. č. 2017/S 188-385014,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha – **se** při zadávání části 2 „Dodávky automobilů s pohonem 4x4“ veřejné zakázky „Rámcová dohoda na dodávky osobních automobilů v policejním i běžném provedení a dodávky vybavení servisních pracovišť pro automobily rezortu Ministerstva vnitra pro období let 2018

až 2021“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 4. 7. 2017 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 7. 7. 2017 pod ev. č. Z2017-018033, ve znění oprav uveřejněných dne 31. 7. 2017, dne 18. 9. 2017 a dne 2. 10. 2017, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 7. 2017 pod ev. č. 2017/S 128-260376, ve znění oprav uveřejněných dne 2. 8. 2017 pod ev. č. 2017/S 146-301785, dne 20. 9. 2017 pod ev. č. 2017/S 180-368554 a dne 30. 9. 2017 pod ev. č. 2017/S 188-385014, **dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tím, že postupoval při vyřizování námitek** ze dne 21. 11. 2017 podaných stěžovatelem – Hyundai Motor Czech s.r.o., IČO 28399757, se sídlem Siemensova 2717/4, 155 00 Praha – **v rozporu s § 245 odst. 1 citovaného zákona, když se v rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 podrobně a srozumitelně nevyjádřil k námitkám stěžovatele**, a to zejména ohledně

- požadavku obviněného stanoveného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, kde obviněný požadoval, aby využitelný objem zavazadlového prostoru při vybavení vozidla nabídnutým rezervním kolem činil min. 500 dm³, přičemž stěžovatel k tomuto namítal, že daný požadavek u vozů s provedením karoserie „Sedan/hatchback“ je nepřiměřený a bezdůvodně omezuje hospodářskou soutěž,
- požadavku obviněného stanoveného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, kde obviněný požadoval, aby u poptávaných vozidel bylo provedení karoserie 5 dveřové (zadní dveře, víko včetně zadního okna, zasahující až ke střeše), a to i u modelů „Sedan, hatchback“, přičemž stěžovatel považoval tento požadavek za nedůvodný a nepřiměřený účelu použití vozidel, čímž došlo ze strany obviněného k neodůvodněnému omezení hospodářské soutěže, zvýhodnění konkrétního dodavatele a porušení zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace,
- požadavku obviněného stanoveného v čl. 7. „TECHNICKÉ PODMÍNKY“, konkrétně v bodu a) odst. 7.1 „Vymezení charakteristik a požadavků na automobily“, zadávací dokumentace, podle něhož je dodavatel povinen nabídnout vozidla v běžném provedení v minimálně 5 barvách, s výjimkou stříbrné a žluté barvy, a dále blíže vymezeného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, podle něhož je u všech typů vozů požadována barva karoserie minimálně černá perleťová a stříbrná metalická, další 3 metalické barvy a barvy červená, bílá a modrá nemetalická; požadavek obviněného na barevné provedení, a to zejména požadavek na kombinaci tří nemetalických barev, označil stěžovatel za výrazně omezující hospodářskou soutěž, neboť jej splňuje pouze 6 modelů aut na trhu, a za nepřiměřený předpokládanému využití poptávaných vozidel,
- požadavku obviněného stanoveného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, kde obviněný požadoval, aby vnitřní rozměry vozidel činily u parametru b (míra pohodlí vzadu) min. 650 při předním sedadle posunutém na doraz vzad, u parametru c (efektivní prostor pro hlavu vpředu) min. 950 měřeno od spojnice sedáku s opěradlem kolmo k sedáku (sedadla v nejnižší možné

poloze), u parametru d (efektivní prostor pro hlavu vzadu) min. 950 měřeno od spojnice sedáku s opěradlem kolmo v prodloužené linii opěradla do stropu (nastavení sedadel odpovídající udávanému parametru objemu zavazadlového prostoru) a u parametru e (šířka v loktech vpředu) min. 1380, přičemž stěžovatel považoval minimální číselné hodnoty předmětných parametrů za nestandardní požadavky, které splňuje jediný dodavatel, čímž došlo k nezákonnému omezení hospodářské soutěže a diskriminaci ostatních dodavatelů.

II.

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí **se obviněnému** – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha – podle ustanovení § 268 odst. 2 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **ukládá**:

pokuta ve výši 30 000,- Kč (třicet tisíc korun českých).

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, **se obviněnému** – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha – **ukládá**:

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha (dále jen „obviněný“ nebo „zadavatel“) – uveřejnil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 7. 2017 pod ev. č. Z2017-018033, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 7. 2017 pod ev. č. 2017/S 128-260376, oznámení o zahájení otevřeného zadávacího řízení nadlimitní veřejné zakázky „Rámcová dohoda na dodávky osobních automobilů v policejním i běžném provedení a dodávky vybavení servisních pracovišť pro automobily rezortu Ministerstva vnitra pro období let 2018 až 2021“. Oznámení o zahájení zadávacího řízení bylo zadavatelem do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 4. 7. 2017 a tímto dnem bylo podle § 56 odst. 1 zákona zahájeno zadávací řízení na předmětnou veřejnou zakázku.
2. Z oddílu II. „Předmět“ oznámení o zahájení zadávacího řízení vyplývá, že shora jmenovaná veřejná zakázka byla ve smyslu § 35 zákona obviněným rozdělena na dvě části, a sice:
 - o Část 1: Dodávky automobilů a dodávky vybavení servisních pracovišť,

- Část 2: Dodávky automobilů s pohonem 4x4 (dále jen „veřejná zakázka“).
3. Lhůtu pro podání nabídek obviněný stanovil v bodě IV.2.2) oznámení o zahájení zadávacího řízení do 28. 8. 2017, kterou následně opakovaně prodloužil do 22. 11. 2017. Dne 21. 11. 2017 podal dodavatel – Hyundai Motor Czech s.r.o., IČO 28399757, se sídlem Siemensova 2717/4, 155 00 Praha (dále jen „stěžovatel“) – obviněnému námitky z téhož dne proti zadávací dokumentaci veřejné zakázky.
 4. Obviněný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2017, které stěžovatel obdržel téhož dne, podané námitky ze dne 21. 11. 2017 odmítl.
 5. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepovažoval rozhodnutí obviněného o jím podaných námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal dne 11. 12. 2017 návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“).

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ŘÍZENÍM O PŘESTUPKU

6. Úřad ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S0482/2017/VZ rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0482/2017/VZ-18674/2018/531/VNe ze dne 22. 6. 2018 podle § 263 odst. 5 zákona zrušil rozhodnutí zadavatele ze dne 1. 12. 2017 o námitkách stěžovatele (dále jen „rozhodnutí o námitkách“) z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Citované rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2018.
7. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu (viz bod 8. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Ve výroku I. příkazu Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že postupoval při vyřizování námitek ze dne 21. 11. 2017 podaných stěžovatelem v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 podrobně a srozumitelně nevyjádřil k námitkám stěžovatele ohledně požadavku obviněného stanoveného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, kde obviněný požadoval, aby využitelný objem zavazadlového prostoru při vybavení vozidla nabídnutým rezervním kolem činil min. 500 dm³, přičemž stěžovatel k tomuto namítal, že daný požadavek u vozů s provedením karoserie „Sedan/hatchback“ je nepřiměřený a bezdůvodně omezuje hospodářskou soutěž, požadavku obviněného stanoveného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, kde obviněný požadoval, aby u poptávaných vozidel bylo provedení karoserie 5 dveřové (zadní dveře, víko včetně zadního okna, zasahující až ke střeše), a to i u modelů „Sedan, hatchback“, přičemž stěžovatel považoval tento požadavek za nedůvodný a nepřiměřený účelu použití vozidel, čímž došlo ze strany obviněného k neodůvodněnému omezení hospodářské soutěže, zvýhodnění konkrétního dodavatele a porušení zásady rovného zacházení a zákazu

diskriminace, požadavku obviněného stanoveného v čl. 7. „TECHNICKÉ PODMÍNKY“, konkrétně v bodu a) odst. 7.1 „Vymezení charakteristik a požadavků na automobily“, zadávací dokumentace, podle něhož je dodavatel povinen nabídnout vozidla v běžném provedení v minimálně 5 barvách, s výjimkou stříbrné a žluté barvy, a dále blíže vymezeného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, podle něhož je u všech typů vozů požadována barva karoserie minimálně černá perleťová a stříbrná metalická, další 3 metalické barvy a barvy červená, bílá a modrá nemetalická; požadavek obviněného na barevné provedení, a to zejména požadavek na kombinaci tří nemetalických barev, označil stěžovatel za výrazně omezující hospodářskou soutěž, neboť jej splňuje pouze 6 modelů aut na trhu, a za nepřiměřený předpokládanému využití poptávaných vozidel, a požadavku obviněného stanoveného v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. k ZD MV-68711-5/VZ-2017“, kde obviněný požadoval, aby vnitřní rozměry vozidel činily u parametru b (míra pohodlí vzadu) min. 650 při předním sedadle posunutém na doraz vzad, u parametru c (efektivní prostor pro hlavu vpředu) min. 950 měřeno od spojnice sedáku s opěradlem kolmo k sedáku (sedadla v nejnižší možné poloze), u parametru d (efektivní prostor pro hlavu vzadu) min. 950 měřeno od spojnice sedáku s opěradlem kolmo v prodloužené linii opěradla do stropu (nastavení sedadel odpovídající udávanému parametru objemu zavazadlového prostoru) a u parametru e (šířka v loktech vpředu) min. 1380, přičemž stěžovatel považoval minimální číselné hodnoty předmětných parametrů za nestandardní požadavky, které splňuje jediný dodavatel, čímž došlo k nezákonnému omezení hospodářské soutěže a diskriminaci ostatních dodavatelů. Ve výroku II. příkazu Úřad uložil obviněnému za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. pokutu ve výši 30 000 Kč splatnou do jednoho měsíce od nabytí právní moci příkazu.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

8. Úřad vydal dne 25. 7. 2018 příkaz č. j. ÚOHS-S0289/2018/VZ-21811/2018/531/Est, který byl obviněnému doručen téhož dne (dále jen „příkaz“). Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 a § 150 odst. 1 správního řádu a ve spojení s § 90 odst. 1 zákona o přestupcích zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
9. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
10. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 27. 7. 2018 odpor z téhož dne. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.
11. Usnesením č. j. ÚOHS-S0289/2018/VZ-22167/2018/531/Est ze dne 30. 7. 2018 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
12. Usnesením č. j. ÚOHS-S0289/2018/VZ-23178/2018/531/VNe ze dne 9. 8. 2018 určil Úřad obviněnému podle § 261 odst. 3 zákona lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům

rozhodnutí. Obviněný se ve lhůtě určené citovaným usnesením Úřadu k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

Obsah odporu ze dne 27. 7. 2018

13. V podaném odporu ze dne 27. 7. 2018 obviněný pouze ve stručnosti konstatuje, že je přesvědčen, že se přestupku definovaného ve výrokové části příkazu nedopustil.
14. K výše uvedenému obviněný dodává, že samotná existence pravomocného rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0482/2017/VZ-18674/2018/531/VNe ze dne 22. 6. 2018, jímž Úřad zrušil jeho rozhodnutí o námitkách z důvodu údajné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, ještě bez dalšího neznamená, že byla naplněna skutková podstata přestupku popsáného ve výrokové části příkazu.

Vyjádření obviněného ze dne 2. 8. 2018

15. Obviněný se k usnesení Úřadu č. j. ÚOHS-S0289/2018/VZ-22167/2018/531/Est ze dne 30. 7. 2018 vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 2. 8. 2018, jež Úřad obdržel téhož dne, přičemž konstatuje následující.
16. Předně obviněný opakuje, že je přesvědčen, že se přestupku tak, jak je vymezen v rámci přestupkového řízení, nedopustil, a současně, že existence pravomocného rozhodnutí, jímž Úřad zrušil rozhodnutí o námitkách z důvodu údajné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, ještě bez dalšího neznamená, že byla naplněna skutková podstata přestupku.
17. Obviněný dále konstatuje, že rozhodovací praxí Úřadu, stejně tak ani judikaturou správních soudů, nebylo ještě uspokojivě stanoveno, jak přesně má příslušný zadavatel v zadávacím řízení postupovat, aby dostal své povinnosti stanovené v § 245 odst. 1 zákona, tedy jak dalece „podrobně a srozumitelně“ se má vyjádřit „ke všem skutečnostem uvedeným žadatelem v námitkách“. K tomu obviněný sděluje, že obdobná problematika byla nicméně řešena a již vyřešena a konstantně judikována v souvislosti se soudními řízeními, kdy obviněný odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (či obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 41/2012-50 ze dne 29. 3. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30 ze dne 6. 6. 2013, a č. j. 1 As 17/2013-50 ze dne 3. 7. 2013), v němž je uvedeno, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*. Dále obviněný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 155/2015-84 ze dne 16. 3. 2016, v němž je konstatováno, že *„požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.“*.
18. Obviněný má za to, že výše citované právní názory je třeba vztáhnout i na případy, kdy zadavatel v námitkovém řízení probíhajícím v rámci zadávacího řízení dle zákona rozhoduje o námitkách účastníka zadávacího řízení, popř. potenciálního dodavatele. Obviněný je toho názoru, že nelze připustit, aby na zadavatele rozhodujícího v námitkovém

řízení v rámci zadávacího řízení dle zákona byly kladeny vyšší nároky a striktnější požadavky, než na soudy rozhodující v soudním řízení dle příslušného procesního právního předpisu. Může-li tedy soud při odůvodňování rozsudku v soudním řízení upustit od „podrobné oponentury (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, jestliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“, pak tím spíše takto může učinit zadavatel při odůvodňování rozhodnutí v námitkovém řízení v rámci zadávacího řízení.

19. S ohledem na shora řečené obviněný konstatuje, že v rozhodnutí o námitkách stěžovateli předestřel právě takový vlastní ucelený argumentační systém, který je logicky a v právu rozumně vyložen tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná.
20. K výše uvedenému obviněný dodává, že skutečnost, že proti rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0482/2017/VZ-18674/2018/531/VNe ze dne 22. 6. 2018 nepodal rozklad, ještě bez dalšího neznamená, že by se závěry Úřadu uvedenými v tomto rozhodnutí byl ztotožněn, a že by tyto závěry byly platné jednou pro vždy, čili pro všechna možná navazující řízení. Je třeba mít na paměti, že účely řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele a přestupkového řízení jsou různé, přičemž existence citovaného pravomocného rozhodnutí Úřadu nesnímá povinnost v rámci přestupkového řízení vyložit, dokázat a řádně odůvodnit tvrzené naplnění subjektivní i objektivní stránky předmětného přestupku ze strany obviněného ve smyslu definice pojmu „přestupek“ stanovené v § 5 zákona o přestupcích. Úřad však v dosavadním průběhu přestupkového řízení nic takového, dle obviněného, neučinil.
21. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tudíž obviněný v závěru jeho vyjádření navrhuje, aby Úřad přestupkové řízení zastavil podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť *„jakýsi skutek, o němž se vede přestupkové řízení, se sice stal, ale není přestupkem.“*

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

22. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, dokumentace o zadávacím řízení, odporu obviněného a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 21. 11. 2017 dopustil spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona. Ke svému rozhodnutí uvádí Úřad následující rozhodné skutečnosti.

K právnímu postavení obviněného jako zadavatele podle zákona

23. Úřad se nejprve zabýval otázkou, zda obviněný v šetřeném případě spadá do některé z kategorií zadavatelů podle § 4 zákona.
24. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona je veřejným zadavatelem Česká republika, kdy dle citovaného ustanovení zákona se v případě České republiky organizační složky státu považují za samostatné zadavatele.
25. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku České republiky“), jsou organizačními složkami státu ministerstva a jiné správní úřady státu, Ústavní

soud, soudy, státní zastupitelství, Nejvyšší kontrolní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Úřad vlády České republiky, Kancelář Veřejného ochránce práv, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky a jiná zařízení, o kterých to stanoví zvláštní právní předpis anebo tento zákon (§ 51); obdobné postavení jako organizační složka státu má Kancelář Poslanecké sněmovny a Kancelář Senátu.

26. Podle § 7 odst. 1, věty první, zákona o majetku České republiky za stát právně jedná vedoucí organizační složky, již se toto právní jednání týká, pokud zvláštní právní předpis nebo tento zákon (§ 28 odst. 2) nestanoví jinak.
27. Z dikce ustanovení § 7 odst. 1 zákona o majetku České republiky tudíž vyplývá, že za stát, tzn. za Českou republiku, coby veřejného zadavatele ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona, jedná, a tedy i veřejné zakázky zadávají, jednotlivé organizační složky státu.
28. Podle § 3 odst. 1 zákona o majetku České republiky jsou organizačními složkami státu, mimo jiné, i ministerstva.
29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti Úřad tudíž tuto část odůvodnění uzavírá s konstatováním, že zadavatel, tj. Ministerstvo vnitra, jakožto organizační složka státu podle § 3 odst. 1 zákona o majetku České republiky, tedy organizační složka České republiky, je veřejným zadavatelem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona. Osoba „zadavatele veřejné zakázky“ je tak v šetřeném případě bez nejmenších pochyb dána.

Relevantní ustanovení zákona

30. Podle § 241 odst. 1 zákona může námitky podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona nebo se zvláštními postupy podle části šesté hrozí nebo vznikla újma.
31. Podle § 241 odst. 2 písm. a) zákona se námitky podle § 241 odst. 1 zákona podávají písemně a lze je podat proti všem úkonům nebo opomenutím zadavatele v zadávacím řízení a zvláštnímu postupu podle části šesté, včetně stanovení zadávacích podmínek.
32. Podle § 242 odst. 4 zákona pokud je v zadávacím řízení stanovena lhůta pro podání nabídek, musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny zadavateli nejpozději do skončení této lhůty; v případě jednacího řízení s uveřejněním musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny nejpozději do skončení lhůty pro podání předběžných nabídek.
33. Podle § 245 odst. 1 zákona zadavatel do 15 dnů od doručení námitek odešle rozhodnutí o námitkách stěžovateli. V rozhodnutí uvede, zda námitkám vyhovuje nebo je odmítá; součástí rozhodnutí musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Pokud zadavatel námitkám vyhoví, sdělí v rozhodnutí současně, jaké provede opatření k nápravě.
34. Podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4 zákona.

K výroku I. tohoto rozhodnutí

35. Úřad nejprve obecně k vyřízení námitek uvádí, že zadavatel je podle § 245 odst. 1 zákona povinen přezkoumat obdržené námitky v plném rozsahu ve lhůtě 15 dnů od jejich doručení.

V této lhůtě je zadavatel povinen odeslat stěžovateli písemné rozhodnutí obsahující způsob vyřízení námitek, kdy zadavatel rozhodne buď o vyhovění námitkám či o jejich odmítnutí, přičemž je povinen své rozhodnutí podrobně a srozumitelně odůvodnit. Podstatné je, aby byly námitky jednak vyřízeny některým ze shora uvedených způsobů, a současně bylo rozhodnutí zadavatele, kterým se tak stane, řádně odůvodněno a zadavatel v takovém odůvodnění reagoval na **veškeré** skutečnosti uvedené stěžovatelem v námitkách, ne pouze na některé z nich. Současně je povinen o podaných námitkách rozhodnout výlučně sám zadavatel.

36. Dále je pro řádné vyřízení námitek zadavatel povinen poučit stěžovatele v případě, kdy podané námitky odmítne, o možnosti podat ve lhůtě podle § 251 odst. 2 zákona návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu a o povinnosti doručit v téže lhůtě stejnopis návrhu zadavateli.
37. Shora uvedené povinnosti jsou zadavateli zákonem uloženy především proto, že má institut námitek sloužit jako hlavní prostředek obrany proti domnělému porušení zákona úkonem zadavatele, kdy by měl být vzniklý „problém“ pramenící z postupu zadavatele vyřešen primárně mezi zadavatelem a stěžovatelem v zadávacím řízení, nikoliv až ve správním řízení před Úřadem.
38. Právě z tohoto důvodu by měla být argumentace zadavatele rozvedená v rozhodnutí o námitkách pokud možno co nejvíce komplexní, reagující na celý obsah podaných námitek, přičemž by měly být úvahy zadavatele přezkoumatelné, tím spíše v případě, kdy zadavatel námitky stěžovatele odmítá. To může mít zásadní význam pro rozhodnutí stěžovatele o jeho dalším postupu, tj. zejména o tom, zda bude proti postupu zadavatele brojit návrhem u Úřadu, či nikoliv. V případě, že se stěžovatel rozhodne návrh podat, jsou pak skutečnosti uvedené zadavatelem v rozhodnutí o námitkách významným podkladem pro náležitou formulaci a odůvodnění takového návrhu.
39. Důležitost institutu námitek a toho, jak mají být zadavatelem vyřízeny, vyplývá i z úmyslu zákonodárce penalizovat zadavatele v případě, že na námitky nebude reagovat ve lhůtách a způsobem stanoveným zákonem. Zákonodárce pak ve vztahu k porušení postupu zadavatele vymezeného v § 245 zákona pracuje jak s odpovědností za případný přestupek [viz § 268 odst. 1 písm. d) zákona], tak i s možností uložení zcela nového (v porovnání s předešlou právní úpravou zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách) nápravného opatření Úřadem podle § 263 odst. 5 zákona, tj. zrušení rozhodnutí o námitkách, a dále i možnost zrušení samotného zadávacího řízení podle § 263 odst. 6 zákona tam, kde Úřad v průběhu řízení o návrhu zjistí, že zadavatel o podaných námitkách nerozhodl ve smyslu § 245 odst. 5 zákona. Ignorance povinností pramenících z § 245 zákona tak může mít pro zadavatele a osud jím zadávané veřejné zakázky i zcela fatální následky. Předmětem tohoto správního řízení pak je posouzení otázky, zda došlo ke spáchání přestupku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že se obviněný podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem namítaným skutečnostem stěžovatele v podaných námitkách.
40. V šetřeném případě podal dne 21. 11. 2017 stěžovatel obviněnému námitky z téhož dne, které směřovaly proti zadávacím podmínkám zadávacího řízení na veřejnou zakázku.
41. Stěžovatel ve svých námitkách ze dne 21. 11. 2017 namítal především následující:

- **Diskriminační a hospodářskou soutěž omezující požadavek na velikost zavazadlového prostoru u vozů v provedení sedan/hatchback**, vymezený v příloze č. 1 „Technická specifikace poptávaných vozidel + specifikace policejní výbavy pro obě části“ zadávací dokumentace, konkrétně v dokumentu „Příloha č. 1 část 2. K ZD MV-68711-5/VZ-2017“ (dále jen „příloha č. 1 zadávací dokumentace“), neboť požadavek obviněného, v rámci něhož je vyžadován u všech 4 typů poptávaných vozidel objem zavazadlového prostoru min. 500 dm³, který je u typů č. 1 a č. 3 spojen s požadavkem na provedení (homologaci) karoserie sedan/hatchback, je nepřiměřený a nedůvodný a diskriminuje jiné dodavatele. Za kritickou považuje stěžovatel hodnotu 499 dm³, při jejímž překročení počet možných nabídek výrazně klesá. Shora uvedený minimální objem je obviněným požadován shodně pro modely v provedení kombi i pro modely v provedení sedan/hatchback, když však modely v provedení sedan/hatchback typicky disponují menším zavazadlovým prostorem, než modely v provedení kombi. Stěžovatel upozorňuje, že *„[z]adávatel tak předmětný technický parametr stanovil zcela neadekvátně typu a provedení vozidla (...). S ohledem na skutečnost, že předmětná vozidla budou sloužit k běžné přepravě osob, si lze jen těžko představit důvody, které vedou Zadavatele ke stanovení takto neadekvátně vysoké hodnoty objemu zavazadlového prostoru (když pro prostornější automobily poptává přece vozidla typu kombi).“*
- **Diskriminační a hospodářskou soutěž omezující technickou podmínku** vymezenou v příloze č. 1 zadávací dokumentace, jež spočívá v požadavku obviněného, **aby u vozidel s typem karoserie sedan/hatchback** (typy č. 1 a č. 3 poptávaných vozidel), **tato disponovala vždy min. 5 dveřmi**, který však již sám o sobě vylučuje možnost dodavatelů nabídnout vozidla v provedení sedan, neboť vozidla s karoserií v provedení sedan jsou vždy čtyřdveřová, zpravidla pětimístná, čili je zásadně limitována hospodářská soutěž. Stěžovatel k tomu podotýká, že popis karoserie způsobem: „5 dveřová (zadní dveře, víko včetně zadního okna, zasahující až ke střeše“ nepřípustným způsobem zvýhodňuje výrobce ŠKODA AUTO a.s. a jeho model Škoda Octavia, který je opatřen přesně tímto typem karoserie, přičemž ze soutěže o veřejnou zakázku jsou vyloučeny ostatní čtyřdveřové sedany. Další vozy, které předmětnou technickou podmínku splňují, jsou vozy spadající do vyšší kategorie, čili chybí relevantní (cenový) konkurent. Předmětný požadavek obviněného je dle mínění stěžovatele nedůvodný a nepřiměřený účelu použití vozidel a došlo tedy ze strany obviněného k neodůvodněnému omezení hospodářské soutěže a porušení zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace.
- **Diskriminační a hospodářskou soutěž omezující požadavek na barevné provedení vozidel**, vymezený v čl. 7. „TECHNICKÉ PODMÍNKY“, konkrétně v písm. b) bodu 7.1 „Vymezení charakteristik a požadavků na automobily“, zadávací dokumentace, podle něhož je dodavatel povinen nabídnout vozidla v běžném provedení **v minimálně 5 barvách**, s výjimkou stříbrné a žluté barvy, jenž byl blíže specifikován v příloze č. 1 zadávací dokumentace, podle níž je u všech typů vozů požadována barva karoserie *„dle sortimentu min. černá perleťová a stříbrná metalická a další 3 metalické + červená, bílá a modrá nemetalická“*, kdy zejména požadavek na kombinaci tří nemetalických barev podle stěžovatele výrazně omezuje soutěž o veřejnou zakázku, jelikož jej splňuje pouze 6 modelů aut na relevantním trhu.

Stěžovatel upozorňuje, že „[z]e Zadávací dokumentace konkrétní důvod ani účel nastavení právě takových restriktivních parametrů nevyplývá a Zadavatel je neodůvodňuje ani ve svých reakcích na dotazy zájemců v rámci vysvětlení Zadávací dokumentace. (...) Restriktivní požadavek na barevné provedení, který znemožňuje účast relevantních dodavatelů, nelze považovat za odůvodněný účelem Veřejné zakázky (za odůvodněný by bylo možné daný požadavek požadovat v případě, kdy by zadavatel požadoval dodání vozidel ve „firemní“ barvě – ne však již v takto specifické kombinaci), pokud **Zadavatel sám žádné konkrétní objektivní důvody takového nastavení Technických podmínek neuvedl.**

Stěžovatel je tak přesvědčen, že předmětný požadavek na barevné provedení je zcela nepřiměřený předpokládanému účelu použití vozidel a není tak odůvodněn předmětem Veřejné zakázky, ani objektivní potřebou Zadavatele.“

- Diskriminační a hospodářskou soutěž omezující požadavek na minimální číselné hodnoty parametrů „míra pohodlí vzadu“, „efektivní prostor pro hlavu vpředu“, „efektivní prostor pro hlavu vzadu“ a „šíře v loktech vpředu“ vymezený v příloze č. 1 zadávací dokumentace. Jedná se totiž, dle názoru stěžovatele, v případě uváděných minimálních rozměrů o nestandardní požadavky, u nichž, i když nejsou uváděny v databázi JATO, je zřejmé, že nastavenou kombinaci splňují u všech poptávaných typů vozidel pouze vozy značky Škoda.

42. K výše uvedeným námitkám stěžovatele obviněný v jeho rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 uvedl následující:

- K námitce týkající se diskriminační technické podmínky – požadavku na minimální velikost zavazadlového prostoru u vozidel v provedení sedan/hatchback obviněný sděluje, že „velikost kufru je jednoznačně odůvodnitelná použitím SDP (služební dopravní prostředky, pozn. Úřadu). (...) Základem pro určení velikosti kufru je skutečnost, že v kufru jsou instalovány komponenty, jakými jsou kovová schránka na **dlouhé** zbraně, základní komponenty Lokalizačního a záznamového zařízení, část radiového spojovacího zařízení, doplňkové zdroje elektrického proudu (2 baterie) a současně tam musí být prostor pro ochranné prostředky pro případný zásah, včetně ochranných prostředků balistických, ke kterým je nutné zajistit přístup v co nejkratším čase tak, aby mohly být využity všemi členy posádky, k jejich osobní ochraně bez jakéhokoliv prodlení. (...) nelze zapomenout, že SDP jsou i automobily v civilním provedení, které mohou mít skryté výstražné zařízení, radiové vybavení, vybavení ochrannými prostředky, kriminalistické vybavení, vybavení pro dohled nad automobilním provozem, a [v] neposlední řadě i možnost potřeby prostoru pro klec se služebním psem.“. Obviněný je přesvědčen, že se nejedná o neodůvodněný požadavek.
- K námitce týkající se diskriminační technické podmínky – požadavku, aby u vozidel s typem karoserie sedan/hatchback tato disponovala vždy min. 5 dveřmi, obviněný uvádí, že je tento požadavek jednoznačně zdůvodnitelný a jeho důvodnost lze dovodit z požadavků kladených na poptávané vozy, které blíže uvedl při vypořádání námítky stěžovatele ohledně požadavku na velikost zavazadlového prostoru. Dále k danému požadavku obviněný konstatuje, že „[v] současné době existují dle

předpisů EU následující homologovaná provedení pro osobní automobily – sedan, hatchback, kombi a víceúčelové (většinou SUV). Skutečnost na trhu s osobními automobily je taková, že homologační typ si určuje sám výrobce, samozřejmě s přihlédnutím k definici typu dle příslušného předpisu EU. Pět dveří může mít automobil homologovaný, jak jako sedan, tak i jako hatchback. Požadavek na páté dveře jednoznačně vyplývá z použitelnosti SDP (...). Pro uživatele SDP je přístup do zavazadlového prostoru, vzhledem k jeho obsahu, jednou z nejpodstatnějších potřeb (zbraně, ochranné prostředky). Centrální zadavatel doplňuje, že liftback není homologovaným typem.“. Obviněný má tudíž za to, že se ani formulací tohoto požadavku nedopustil porušení zákona a požadavky omezující některé dodavatele v účasti v zadávacím řízení jsou opodstatněné.

- *K námitce týkající se diskriminační technické podmínky – barevného provedení vozidel obviněný sděluje, že požadavek na červenou barvu je odůvodněn skutečností, že se jedná o SDP pro Hasičský záchranný sbor, kdy barva SDP je dána vyhláškou č. 35/2007 Sb., o technických podmínkách požární techniky, ve znění pozdějších předpisů. K ostatním barvám obviněný konstatuje, že „Další dvě nemetalické barvy centrální zadavatel definoval na základě dosavadních zkušeností a znalostí. (...) Barevného provedení může být dosaženo i tzv. polepem, tak jako je to například u některých provozovatelů realizováno. Základním důvodem pro další nemetalické barvy mimo červené je hospodárnost, neboť metalické barvy jsou příplatkové a nákladnější. Nejedná se samozřejmě jenom o základní nákup SDP, kde příplatek za barvu nemá v rámci soutěže dodavatelů velkou váhu, ale jedná se hlavně o následné opravy karoserie, kde barevné provedení karoserie je již znatelné na výsledné ceně opravy. (...)“. Proto i v případě tohoto požadavku je obviněný přesvědčen, že k porušení zákona nedošlo.*
- *K námitce týkající se diskriminační technické podmínky – požadavku na vnitřní rozměry vozidel, konkrétně minimální číselné hodnoty parametrů „míra pohodlí vzadu“, „efektivní prostor pro hlavu vpředu“, „efektivní prostor pro hlavu vzadu“ a „šíře v loktech vpředu“, obviněný konstatuje, že „se ztotožňuje s požadavky definované uvedenou pracovní skupinou policejního prezidia, která vychází z předpokladu, že SDP nebude využíván pouze pro dvě osoby, ale SDP musí být schopen standardně umožnit, v rámci zásahu, převoz minimálně čtyř policistů v plné výzbroji a výstroji. Samozřejmostí SDP je i případný převoz zadržené osoby s doprovodem. Centrální zadavatel dospěl k požadovaným rozměrům vnitřního prostoru, které byly aplikovány v obdobných zadávacích řízeních již delší dobu, na základě standardního vybavení SDP a provedených zkoušek.(...)“.*

43. Úřad posoudil rozhodnutí obviněného ze dne 1. 12. 2017 o námitkách stěžovatele a dospěl k závěru, že se obviněný v předmětném rozhodnutí nevypořádal s námitkou týkající se požadavku na velikost zavazadlového prostoru ve vztahu k vozidlům v provedení sedan/hatchback, konkrétně s nastavením minimální velikosti (objemu) zavazadlového prostoru, a to v části týkající se prokázání potřeb, od nichž obviněný odvozuje svůj požadavek na velikost zavazadlového prostoru pro model vozu sedan/hatchback. Stěžovatel v námitkách k tomuto uvedl: „[z]adavatel tak předmětný technický parametr stanovil zcela neadekvátně typu a provedení vozidla (...). S ohledem na skutečnost, že předmětná vozidla

budou sloužit k běžné přepravě osob, si lze jen těžko představit důvody, které vedou Zadavatele ke stanovení takto neadekvátně vysoké hodnoty objemu zavazadlového prostoru (když pro prostornější automobily poptává přece vozidla typu kombi).“

44. Obviněný se v rozhodnutí o námitkách s předmětnou námitkou stěžovatele dostatečně nevypořádal, tj. nezdůvodnil, proč stanovil dolní hranici objemu zavazadlového prostoru právě na 500 dm³, resp. z jakých příčin pro něj není menší objem zavazadlového prostoru dostačující, a proč požaduje, aby zavazadlovým prostorem uvedené velikosti byly vybaveny nejen vozy s typem karoserie kombi, ale též sedan/hatchback, jak bylo z jeho strany stanoveno v příloze č. 1 zadávací dokumentace. Úřad v tomto ohledu akcentuje, že je třeba reflektovat i skutečnost, že obviněný kromě jiného poptává i vozidla v provedení kombi, u nichž je nastaven shodný požadavek na objem zavazadlového prostoru rovněž na 500 dm³, přičemž obviněný v rozhodnutí o námitkách se k této skutečnosti nikterak blíže nevyjádřil. Je tudíž nepochybné, že obviněný požadavkům na rozhodnutí o námitkách ve vztahu k výše specifikované námitce stěžovatele nedostál, a dané rozhodnutí tak nelze než označit za nepřezkoumatelné, a tudíž nezákonné.
45. Současně se obviněný v rozhodnutí o námitkách řádně, tj. přezkoumatelně, nevypořádal ani s námitkou týkající se jeho požadavku, aby u vozidel s typem karoserie sedan/hatchback tato disponovala vždy min. 5 dveřmi. Stěžovatel v námitkách k tomuto uvedl, že *„[p]ředmětný požadavek však již sám o sobě vylučuje možnost dodavatelů v předmětných kategoriích nabídnout vozidla v provedení sedan. Vozidla s karoserií typu sedan jsou vždy čtyřdveřová, zpravidla pětimístná. Zadavatel tedy stanovením dotčeného požadavku na počet dveří fakticky limituje soutěž na modely v provedení hatchback, resp. pětidveřové modely. (...) Dotčený požadavek Zadavatele (...) na provedení a typ karoserie vede k nepřipustnému zvýhodnění výrobce Škoda a jeho modelu Škoda Octavia (...).“*
46. Obviněný na předmětnou námitku reagoval velmi stručně, když v rozhodnutí o námitkách uvedl, že *„[p]ožadavek na páté dveře jednoznačně vyplývá z použitelnosti SDP. Pro uživatele SDP je přístup do zavazadlového prostoru, vzhledem k jeho obsahu, jednou z nejpodstatnějších potřeb (zbraně, ochranné prostředky). (...)“*. Obviněný se tedy i v tomto případě dopustil při vyřizování námitek stejného pochybení jako u námítky směřující vůči požadavku na minimální velikost zavazadlového prostoru, když ve svém rozhodnutí o námitkách poskytl příliš obecné vysvětlení a nepředložil natolik srozumitelnou a dostatečně podrobnou argumentaci, na základě níž by bylo možné posoudit oprávněnost jeho požadavku, resp. z daného rozhodnutí nijak nevyplývá, jak, resp. v čem konkrétně by bylo pro obviněného omezující, pokud by obdržel plnění, jehož předmětem by byla vozidla čtyřdveřová, která samozřejmě mají přístup do vozidla (zavazadlového prostoru vozidla) „pátými dveřmi“. Nelze tedy konstatovat jinak, než že rozhodnutí obviněného o námitkách stěžovatele je ve vztahu ke shora specifikované námitce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto rozporné se zákonem.
47. Obviněný se dále v rozhodnutí o námitkách řádně nevypořádal ani s námitkou týkající se jeho požadavků na barevné provedení poptávaných vozidel, kdy ve vztahu ke kombinaci tří nemetalických barev, tj. modré, červené a bílé, stěžovatel namítal, že požadavek obviněného je nepřiměřený předpokládanému účelu použití vozidel a není odůvodněn ani předmětem veřejné zakázky, ani objektivní potřebou obviněného.

48. Obviněný tuto námitku v rozhodnutí o námitkách taktéž řádně nevypořádal, tj. argumentačně na ni dostatečně nereagoval, když pouze uvedl, že červená barva je odůvodněna skutečností, že se jedná o SDP pro Hasičský záchranný sbor, kdy barva SDP je dána příslušnou vyhláškou a „[d]alší dvě nemetalické barvy centrální zadavatel definoval na základě dosavadních zkušeností a znalostí. (...) Barevného provedení může být dosaženo i tzv. polepem, tak jako je to například u některých provozovatelů realizováno. Základním důvodem pro další nemetalické barvy mimo červené je hospodárnost, neboť metalické barvy jsou příplatkové a nákladnější. Nejedná se samozřejmě jenom o základní nákup SDP, kde příplatek za barvu nemá v rámci soutěže dodavatelů velkou váhu, ale jedná se hlavně o následné opravy karoserie, kde barevné provedení karoserie je již znatelné na výsledné ceně opravy. (...)“. Z výše uvedeného je zřejmé, že ve vztahu k požadavku na nemetalickou modrou a bílou barvu obviněný v rozhodnutí o námitkách nepředložil žádné racionální a relevantní zdůvodnění, kdy toliko argumentuje svými „dosavadními zkušenostmi a znalostmi“. V rozhodnutí o námitkách tedy zcela absentuje bližší zdůvodnění požadavku na modrou a bílou nemetalickou barvu, čili část námitky směřující do barevné kombinace – bílá a modrá nemetalická barva zůstala obviněným nevypořádana. Úřad podotýká, že argumentace obviněného musí obsáhnout kombinaci všech nemetalických barev, tj. nemetalické modré, červené a bílé barvy, tzn. nestačí zdůvodnit oprávněnost pouze jedné z těchto barev. Oprávněnost potřeb musí být objektivně doložena ve vztahu ke všem třem požadovaným nemetalickým barvám, vzhledem k tvrzeným diskriminačním účinkům této barevné kombinace stěžovatelem. Vzhledem k tomu, že Úřad dospěl k závěru, že i u této námitky nedošlo k jejímu řádnému vypořádání ze strany obviněného, jelikož nebylo jednoznačně zdůvodněno, proč je v zadávací dokumentaci požadována předmětná barevná kombinace předmětu plnění, a je tedy prokazatelné, že při vyřízení námitek stěžovatele obviněný nedodržel zákon, nelze než označit rozhodnutí o námitkách z výše uvedených důvodů za nepřezkoumatelné, a tudíž rozporné se zákonem.
49. Obviněný se v dalším v rozhodnutí o námitkách řádně nevypořádal ani s námitkou stěžovatele týkající se diskriminační technické podmínky – požadavku na vnitřní rozměry vozidel, konkrétně minimální číselné hodnoty parametrů „míra pohodlí vzadu“, „efektivní prostor pro hlavu vpředu“, „efektivní prostor pro hlavu vzadu“ a „šíře v loktech vpředu“. Ve vztahu k této technické podmínce stěžovatel uvedl, že se jedná o nestandardní požadavky, u nichž, i když nejsou uváděny v databázi JATO, je zřejmé, že zadavatelem nastavenou kombinaci splňují u všech poptávaných typů vozidel pouze vozy značky Škoda.
50. Obviněný k této námitce toliko sdělil, že „se ztotožňuje s požadavky definované uvedenou pracovní skupinou policejního prezidia, která vychází z předpokladu, že SDP nebude využíván pouze pro dvě osoby, ale SDP musí být schopen standardně umožnit, v rámci zásahu, převoz minimálně čtyř policistů v plné výzbroji a výstroji. Samozřejmostí SDP je i případný převoz zadržené osoby s doprovodem. Centrální zadavatel dospěl k požadovaným rozměrům vnitřního prostoru, které byly aplikovány v obdobných zadávacích řízeních již delší dobu, na základě standardního vybavení SDP a provedených zkoušek. (...)“. Obviněný tak z pohledu Úřadu dostatečně nevypořádal námitku stěžovatele, neboť ani v tomto případě nepředložil kupříkladu konkrétní analýzu, z níž by vyplývalo matematické vyjádření jeho potřeb, tj. v rozhodnutí o námitkách chybí jasné a objektivní zdůvodnění, proč byla hranice posuzovaných parametrů stanovena právě na obviněným v zadávací dokumentaci požadované minimální hodnoty. Obviněný sice tvrdí, že k těmto hodnotám dospěl na základě

standardního vybavení SDP a provedených zkoušek, avšak bližší výsledky těchto zkoušek, jejich popis, a popis standardního vybavení SDP v rozhodnutí o námitkách zcela absentují. Co do kvality proto hodnotí Úřad vypořádání předmětné námitky stěžovatele obviněným jako nedostatečné a s ohledem na nedostatek důvodů a jejich bližší popis, nelze rozhodnutí o námitkách považovat za přezkoumatelné, a tedy souladné se zákonem.

51. Úřad na tomto místě opětovně poznamenává, že námitky představují primární ochranu dodavatelů před nezákonným postupem zadavatele, a tudíž, pokud je zadavatel obdržel, musí se jimi zabývat s veškerou pečlivostí. Prostřednictvím rozhodnutí o námitkách zadavatel totiž stěžovatele seznamuje se svým pohledem na stěžovatelem vznesené argumenty k jeho postupu v zadávacím řízení. Z ustanovení § 245 odst. 1 zákona přitom plyne, že zadavatel své povinnosti ve vztahu k řádně podaným námitkám nesplní, pokud se s nimi vypořádá pouze částečně či jen obecným sdělením, aniž by své rozhodnutí opřel o argumentaci založenou na konkrétních a přezkoumatelných skutečnostech. Za takové (nedostatečné) vypořádání se s námitkami je možno považovat i opomenutí zadavatele vyjádřit se byť i k jediné z mnoha čtených namítaných skutečností uvedených v námitkách, přičemž za obecné sdělení je např. možno považovat obecné konstatování, že se namítaného pochybení zadavatel nedopustil, a námitky proto neshledává relevantní. Povinnost podrobně a srozumitelně se vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách má zadavatel i v případě zcela nesouvisejících či lichých argumentů stěžovatele, a to v tom smyslu, že musí (konkrétním a zpětně přezkoumatelným způsobem) odůvodnit, proč argumentaci stěžovatele pokládá za nesouvisející, resp. lichou. Ve zde projednávané věci nicméně obviněný při vyřizování námitek stěžovatele v souladu s § 245 odst. 1 zákona nepostupoval, jelikož se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně ke konkrétním námitkám stěžovatele nevyjádřil, jak bylo Úřadem popsáno a dovozeno v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí, v důsledku čehož se dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
52. Ve vztahu k argumentaci obviněného týkající se nálezu Ústavního soudu a souvisejících rozsudků Nejvyššího správního soudu a z nich plynoucích závěrů o přílišném formalismu ohledně požadavku na detailní odpověď na každou námitku (viz body 17. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí), konstatuje Úřad následující. Úřad primárně upozorňuje, že zadavatele obecně nestíhá povinnost vyjádřit se v rozhodnutí o námitkách ke každé větě obsažené v podaných námitkách. Zadavatel je však povinen, pakliže má být jeho rozhodnutí o námitkách označeno za souladné s požadavky zákona, se v tomto rozhodnutí vyjádřit ke **všem** namítaným skutečnostem uvedených v námitkách. Z kontextu rozhodnutí o námitkách proto musí být zřejmé, tj. v rozhodnutí o námitkách musí být odůvodněno, z jakých konkrétních příčin se zadavatel rozhodl tu kterou rozporovanou zadávací podmínku požadovat, a proč ji považuje za zákonnou. Právě řečené neznamena, že by zákon snad kladl na zadavatele, ve vztahu k rozhodnutí o námitkách, větší „argumentační zátěž“, než tomu je v případě odůvodňování rozsudků příslušnými soudy, jak tvrdí obviněný. Pro zákonnost rozhodnutí o námitkách je tedy klíčové to, aby v něm zadavatel poskytl svoji odpověď na veškeré skutečnosti namítané stěžovatelem v námitkách, a nikoliv to, aby se v něm zadavatel vyjadřoval ke každé větě tvořící obsah daných námitek. Nezákonnost rozhodnutí o námitkách je pak vyvolána tím, že zadavatel konkrétní námitku stěžovatele ponechá nevypořádanou, tj. v takovém rozhodnutí absentují úvahy zadavatele, proč se s předmětnou námitkou stěžovatele neztotožňuje. Úřad nikterak nepolemizuje se závěry

uvedenými v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009, na který odkazuje obviněný ve svém vyjádření ze dne 2. 8. 2018, a sice že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“, nicméně Úřad akcentuje, že obviněný ve vztahu ke čtyřem námitkám stěžovatele (viz body 43. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí) v rozhodnutí o námitkách právě tento „ucelený argumentační systém“ nevystavěl, jelikož se k těmto námitkám dostatečně nevyjádřil, pročež nelze než toto rozhodnutí o námitkách označit za rozporné se zákonem.

53. V posuzovaném případě, jak již Úřad dovodil shora, obviněný zcela prokazatelně vypořádal pouze část všech stěžovatelem namítaných skutečností obsažených v jeho námitkách ze dne 21. 11. 2017, neboť na 4 námitky stěžovatele v rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 nijak nereagoval, tzn. nikterak se k nim nevyjádřil. Vzhledem k právě řečenému tak nelze výše zmíněný argument obviněného stran odkazu na nález Ústavního soudu a další rozsudky Nejvyššího správního soudu vztáhnout na šetřený případ, když stěžovatel z rozhodnutí o námitkách nezískal např. odpověď, z jakého důvodu se obviněný rozhodl pro kombinaci nemetalických barev v provedení červená, modrá, a bílá, jak namítal v námitkách, neboť mu bylo ze strany obviněného pouze sděleno, že červená barva je požadována z důvodu, že se jedná o SDP pro Hasičský záchranný sbor, avšak část námitek směřující do barevné kombinace – bílá a modrá nemetalická barva zůstala obviněným nevypořádána, resp. důvod volby této barevné kombinace na zadavatelem poptávaná vozidla nebyl v rozhodnutí o námitkách vůbec sdělen. Takovou odpověď pak nelze dle názoru Úřadu rozhodně považovat za argumentaci, jež by bylo možné vyložit tak, že oprávněnost požadavku na barevnou kombinaci nemetalických barev v provedení červená, modrá, a bílá je ze strany zadavatele opodstatněná, tzn. že je tato argumentace obviněného z pohledu vypořádání se s předmětnou námitkou stěžovatele dostatečná. Je tedy zřejmé, že „ucelený argumentační systém“ ve vztahu k jednotlivě vzneseným námitkám stěžovatele v rozhodnutí o námitkách absentuje.
54. K výše uvedenému Úřad opětovně akcentuje, že ze samotné dikce § 245 odst. 1 věty druhé zákona explicitně plyne, že zadavatele stíhá povinnost vyjádřit se v rozhodnutí o námitkách k veškerým skutečnostem uvedeným konkrétním stěžovatelem v jeho námitkách. Je tedy zřejmé, že se zadavatelé v rozhodnutích o námitkách nemohou fakticky „libovolně“, resp. selektivně, vyjadřovat pouze k některým skutečnostem tvořícím obsah námitek, zatímco ostatní skutečnosti by ponechali zcela bez reakce, když zákonodárce po zadavatelích výslovně vyžaduje, aby se tito v rozhodnutí o námitkách vypořádali se **všemi** skutečnostmi uvedenými v námitkách, čili bezvýjimečně, tj. nedává jim v tomto jakkoliv na výběr.
55. Úřad tak s odkazem na výše popsané shrnuje, že argumentace obviněného v rozhodnutí o námitkách nereaguje na všechny konkrétní námitky vznesené stěžovatelem v jeho námitkách, a tudíž je nutno konstatovat, že účelu institutu námitek, tj. aby se stěžovatel dozvěděl autentický názor zadavatele na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení, v šetřeném případě dosaženo nebylo.
56. Pro úplnost Úřad dodává, že znakem skutkové podstaty přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona není [na rozdíl od skutkové podstaty dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona]

alespoň potenciální vliv na výběr dodavatele. Proto tuto skutečnost není potřeba ani dovozovat. Pro posouzení věci a konstatování toho, že se obviněný dopustil přestupku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. d) zákona, je klíčové to, že se řádně v rozhodnutí o námitkách nevypořádal se všemi namítanými skutečnostmi, jak Úřad výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí zevrubně popsal, a nedostál tak své povinnosti stanovené v § 245 odst. 1 zákona. Úřad nad rámec uvedeného doplňuje, že na závěru, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, ničeho nemění ani skutečnost, že Úřad obviněnému rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0482/2017/VZ-18674/2018/531/VNe ze dne 22. 6. 2018 uložil nápravné opatření spočívající ve zrušení daného rozhodnutí o námitkách, v důsledku čehož tak byl obviněný povinen o těchto námitkách opětovně rozhodovat. Úřad doplňuje, že v tomto smyslu nedochází ani k popření zásady zákazu dvojího trestání za totéž jednání, resp. za tentýž skutek. Úřad má za to, že jim uložené nápravné opatření svou povahou nelze považovat za trest (sankci) ve smyslu správního trestání. Uvedené vyplývá již ze samotného smyslu nápravného opatření, jehož účelem není zadavatele „potrestat“, ale naopak pouze napravit vzniklý nezákonný stav. Samotné nápravné opatření tak nemá represivní charakter, který je výrazem správního trestání a jehož účelem je postih protiprávního jednání. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 1/2015 ze dne 17. 1. 2017, kde soud mimo jiné uvedl, že „[I]ze rovněž souhlasit s žalovaným (pozn. s Úřadem), že jím ukládaná nápravná opatření nejsou projevem správního trestání, a tedy není možné nazírat na souvztažnost výroků žalovaného o porušení zákona zadavatelem a výroku žalovaného o uložení nápravného opatření stejným pohledem jako v případě souvztažnosti výroku žalovaného o spáchání správního deliktu zadavatele a o uložení pokuty zadavateli za takové porušení zákona. [...] Nelze z ničeho dovodit, že by uložení nápravného opatření mělo mít za následek zánik deliktní odpovědnosti zadavatele (či snad popření toho, že k deliktnímu jednání vůbec došlo), pokud je toto deliktní jednání zároveň důvodem pro ono nápravné opatření.“. Úřad pro úplnost uvádí, že dle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Podle § 270 odst. 1 zákona se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. Vzhledem k tomu, že zákon výslovně označuje jako přestupek situaci, kdy zadavatel postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, přičemž Úřad dospěl k jednoznačnému závěru, že obviněný námitky v rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 nevypořádal dostatečně, dopustil se obviněný jednání, které naplňuje všechny znaky přestupku. Společenská nebezpečnost v tomto směru s ohledem na § 270 odst. 1 zákona není zkoumána, i když fakticky bude Úřadem zvážena v rámci úvah o výši pokuty (k tomu viz níže).

57. Na základě výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že postupoval při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 21. 11. 2017 v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Vzhledem k uvedenému proto Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí – uložení pokuty

58. Úřad posoudil postup obviněného a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť obviněný svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
59. V šetřeném případě se obviněný dopustil přestupku podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že postupoval při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 21. 11. 2017 v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách ze dne 1. 12. 2017 podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách.
60. Podle § 270 odst. 5 zákona činí promlčecí doba 5 let, přičemž podle odst. 6 písm. a) téhož ustanovení se promlčecí doba přerušuje, a to oznámením o zahájení přestupku.
61. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
62. V návaznosti na výše uvedené Úřad před uložení pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 270 odst. 5 zákona. Obviněný se ve zde projednávané věci dopustil spáchání přestupku marným uplynutím lhůty pro vyřízení námitek (odeslání rozhodnutí o námitkách) dne 7. 12. 2017 a na uvedené skutečnosti ani ničeho nemění to, že obviněný dne 1. 12. 2017 odeslal rozhodnutí o námitkách stěžovatele, neboť se obviněný v uvedeném rozhodnutí o námitkách dostatečně podrobně a srozumitelně nevypořádal se všemi namítanými skutečnostmi, jak mu stanovuje § 245 odst. 1 zákona, jak Úřad dovodil v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením příkazu č. j. ÚOHS-S0289/2018/VZ-21811/2018/531/Est ze dne 25. 7. 2018 obviněnému, k čemuž došlo dne 25. 7. 2018. Z uvedeného vyplývá, že promlčecí doba ve vztahu k projednávanému přestupku neuplynula.
63. Podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona platí, že za přestupek podle odstavce 1 citovaného ustanovení zákona, nepoužije-li se postup podle odstavce 3 citovaného ustanovení zákona, lze uložit pokutu do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
64. Podle § 37 písm. a), b) a c) zákona o přestupcích (Úřad zde cituje pouze ta ustanovení, která jsou v daném případě pro určení druhu a výměry trestu relevantní, pozn. Úřadu) se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
65. Podle § 38 zákona o přestupcích povaha a závažnost přestupku je dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku a okolnostmi jeho spáchání (Úřad zde uvádí pouze ty skutečnosti citovaného ustanovení zákona o přestupcích, které jsou relevantní ve vztahu k posuzovanému případu).
66. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 46/2011-78 ze dne 6. 12. 2012 vyplývá, že je-li výše uložené pokuty výsledkem správního uvážení Úřadu a rozhodnutí je vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece, je povinností Úřadu zabývat se všemi hledisky, která jsou pro posouzení výše pokuty nezbytná, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež

mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. S požadavky soudu na řádné odůvodnění pokuty, obsaženými ve výše citovaném rozsudku, se Úřad vypořádává následujícím způsobem.

67. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že pro zadavatele ze zákona jednoznačně vyplývá povinnost přezkoumat a vyřídit veškeré námitky proti jeho postupu v zadávacím řízení. Tuto jemu uloženou povinnost obviněný v případě šetřené veřejné zakázky nesplnil, když konkrétní námitky stěžovatele vůbec nevyřídil, neboť se k nim nijak nevyjádřil. Pochybení, kterého se obviněný dopustil, v podobě nepřezkoumání dotčených námitek stěžovatele tak, jak požaduje zákon, je přitom nutné hodnotit vzhledem k účelu, jehož má být institutem námitek dosaženo, jako středně závažné, neboť obviněný tyto jednotlivé námitky stěžovatele v rámci své argumentace v citovaném rozhodnutí o námitkách v podstatě ignoroval, když neuvedl konkrétní důvody, které ho vedly k jejich odmítnutí. Následkem protiprávního jednání obviněného bylo, že se stěžovatel nedozvěděl o postoji obviněného vůči jím namítaným skutečnostem obsaženým v podaných námitkách. Zcela oprávněné očekávání stěžovatele, že na jeho **veškeré** námitky bude ze strany obviněného náležitě a včas reagováno, tak v daném případě nebylo naplněno. Výše zmíněným jednáním obviněného tak nebyl naplněn základní účel námitek, tedy především odůvodnění postoje zadavatele (obviněného) k nim a sdělení skutečnosti, proč námitky odmítá. Přitom úkon obviněného spočívající ve vyřízení veškerých námitek, resp. poskytnutí věcného stanoviska stěžovateli, nelze nikterak zhojit či nahradit. Následkem nevyřízení předmětné části námitek tak byl v šetřeném případě výše uvedený „informační deficit“ na straně stěžovatele zásadní a přestupek zadavatele tak má přímý dopad na řádný průběh zadávacího řízení, přičemž to byl právě stěžovatel, kdo musel přezkoumání úkonů zadavatele před Úřadem iniciovat, resp. byl v této souvislosti povinen složit nemalou finanční částku jako kauci. K intenzitě následků Úřad uvádí, že nezákonný postup obviněného při vyřízení námitek měl bezprostřední dopad na podaný návrh stěžovatele, kdy stěžovatel nemohl nikterak rozvinout svoji argumentaci stran diskriminačně nastavených zadávacích podmínek v návaznosti na případnou reakci obviněného. Z uvedeného důvodu Úřad konstatuje, že v daném případě je nutné následky jednání obviněného posoudit jako středně intenzivní. Pro úplnost Úřad dodává, že z hlediska intenzity zásahu do právem chráněného zájmu se nejedná ani o nejzávažnější porušení zákona ze strany obviněného. V daném případě nelze dovodit, že by obviněný zcela rezignoval na posouzení všech námitek, resp. nelze dovodit, že by obviněný námitky jako celek zcela ignoroval.
68. Byť tedy jednání zadavatele nelze s ohledem na výše uvedené rozhodně bagatelizovat, Úřad však současně nemůže v rámci stanovení trestu (výše sankce) pominout zohlednění i dalších aspektů případu, které by bylo možné případně vyhodnotit jako polehčující okolnosti ve vztahu k postupu zadavatele, což nepochybně vede k dosažení spravedlivého účelu trestu.
69. Úřad v uvedeném smyslu proto jako polehčující okolnost ve prospěch obviněného zohlednil tu skutečnost, že pochybení obviněného se týkalo jen části námitek stěžovatele podaných dne 21. 11. 2017, a rovněž skutečnost, že obviněný měl v rozhodnutí o námitkách v převážné většině alespoň snahu vyjádřit se, byť obecně a částečně, ke vzneseným námitkám stěžovatele, tedy alespoň naznačil, jakým směrem se ubíraly jeho úvahy (i když předmětné

odůvodnění nebylo dostatečné). Úřad nad rámec doplňuje, že žádné další polehčující okolnosti, jakož ani přitěžující okolnosti, které by měly na výši uložené pokuty vliv, neshledal.

70. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem (správním deliktem) obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 (publikován ve Sb. NSS 2248/2011), popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *»soud dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použití ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“*«. Soud dále pokračuje tak, že *»[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“* (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: *Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26*).«. Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty.
71. S ohledem na výše uvedené provedl Úřad šetření, zda je v daném případě na místě zohlednit i jiné sbíhající přestupky (správní delikty), za které již obviněnému byla uložena pokuta podle zákona. Jak již bylo uvedeno v bodě 62. odůvodnění tohoto rozhodnutí, ke spáchání právě projednávaného přestupku došlo dne 7. 12. 2017. Úřad ověřil, že v právě projednávaném případě je přestupek obviněného v souběhu s přestupky, o kterých bylo rozhodnuto ve výrocích I. – III. příkazu č. j. ÚOHS-S0327/2018/VZ-24039/2018/523/VHm ze dne 16. 8. 2018, jenž nabyl právní moci dne 28. 8. 2018, které byly spáchány dne 21. 2. 2018, a za které byla Úřadem uložena pokuta ve výši 65 000,- Kč.
72. S ohledem na výše uvedené Úřad přikročil k uplatnění institutu souhrnného trestu způsobem, který se Úřadu jeví v oblasti správního práva jako jediný možný, kdy nevzniká riziko, že by se Úřad jako správní orgán dopustil nedodržení zásady legality zakotvené v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
73. Měl-li by Úřad uložit obviněnému pokutu za uvedený přestupek a nemá-li zároveň v tomto řízení o přestupku zákonné zmocnění zrušit předcházející „výrok o trestu“ (tj. příslušné výroky výše uvedeného příkazu č. j. ÚOHS-S0327/2018/VZ-24039/2018/523/VHm ze dne 16. 8. 2018), lze absorpční zásadu ve formě uplatnění pravidel pro ukládání souhrnného trestu aplikovat pouze tím způsobem, že Úřad v rámci uložení sankce za projednávaný přestupek zohlední předchozí uložené pokuty za přestupky, jež jsou s projednávaným

přestupkem v souběhu, tj. pokuty uložené v příkazu uvedeném v bodě 71. odůvodnění tohoto rozhodnutí za spáchání tam uvedených přestupků.

74. S ohledem na vše shora uvedené Úřad konstatuje, že obviněnému uložil za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí pokutu ve výši 30 000,- Kč, která odpovídá závažnosti spáchaného přestupku a všem dále hodnoceným skutečnostem, a to při respektování absorpční zásady ve formě analogického použití institutu souhrnného trestu.
75. Úřad dále při určení výše pokuty přihlédl i k ekonomické situaci obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter.
76. Z rozpočtu obviněného na rok 2017 dostupného na webových stránkách <https://monitor.statnipokladna.cz/2017/statni-rozpocet/kapitola/314> vyplývá, že příjmy obviněného se pohybují v jednotkách miliard korun. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že vyměřenou výši pokuty nelze v tomto případě považovat za likvidační ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
77. Při posuzování výše uložené pokuty vycházel Úřad z premisy, že pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, jež nelze oddělit, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Uložená pokuta musí být natolik intenzivní, aby byla obviněným pocíťována jako újma, neboť uložením velmi nízké pokuty by nedošlo k naplnění jejího účelu, tj. sankce za protiprávní jednání. Obdobně se vyjádřil i Krajský soud v rozsudku sp. zn. 62 Af 46/2011 ze dne 6. 12. 2012, ve kterém uvedl, že konkrétní forma postihu musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností (preventivní funkce) a zároveň musí být postih dostatečně znatelný v zadavatelově materiální sféře, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro zadavatele likvidačním. Úřad uvádí, že peněžité sankce ze své podstaty vždy představuje nepříznivý zásah do sféry porušitele, který je spojen s úbytkem finančních prostředků, které mohly být případně investovány jinam.
78. Po zvážení všech okolností případu a uvážení všech argumentů obviněného Úřad při určení výměry uložené pokuty posoudil stanovenou výši pokuty v hodnotě 30 000,- Kč, vzhledem k okolnostem případu, jako dostačující. Uložená pokuta tak naplňuje dostatečně obě shora uvedené funkce právní odpovědnosti. Úřad dále uvádí, že výše uložené pokuty v žádném případě nedosahuje zákonem připuštěné maximální výše, je naopak třeba konstatovat, že uložená pokuta se pohybuje při spodní hranici zákonné sazby a plní tak výrazně preventivní funkci.
79. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
80. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO obviněného.

K výroku III. tohoto rozhodnutí – uložení úhrady nákladů řízení

81. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
82. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
83. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
84. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000,- Kč.
85. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
86. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2018000289.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu zasílají Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

Česká republika – Ministerstvo vnitra, Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy